

Miesto, ktoré mám rada. (Umelecký opis)

Čím je vôbec mesto? Tvárnou hmotou, formovanou dlaňami generácií, ktoré jej dali pečať doby. Všestranný umelec čas modeloval Prahu s mimoriadnou precíznosťou. Je impozantná z profilu, zbrázdnená vráskami i zjemnená jamkami v lícach. Nedá sa však považovať za výtvor priemernosti. Stala sa bytosťou s vnútram plným pulzujúceho života.

Praha je múzou, vedie ťahy štetcov a línie rukopisov a pri tom vám nazerá cez plece. Hrdinsky znáša váhu krokov všetkých blúdiacich, červená sa pod skúmavým pohľadom cudzinca.

V tieni chrámov unavení pútnici vystierajú ruky k nebu. Dcéra Vltavy je ale k potrebám tela ľahostajná, nenakrími biednych. Ba vyvolá túžbu, neutíchajúci smäd, ktorý núti piť zo studne dávnych tajomstiev plnými dúškami.

História do priečelí mohutných stavieb ukryla vlastné posolstvá. Ukazuje nám tak, čím sme boli, aby sme sa pokúšali vydať sa na cestu smerom k tomu, čím budeme. Myslel na to panovník Karol, pripomínajúci sa teraz svojmu národu v chladnom kameni mosta?

Spomienka na chvíle strávené vo vyberanej spoločnosti úzkych uličiek a nemých súsoší mi zotrávajú v mysli. Niet divu, keď sa so mnou Praha lúčila s prísľubom návratu.

Petra Vitázková